

LBRIS

We know
books

O ANTOLOGIE DE TEATRU SCURT
a Filialei București-Dramaturgie a Uniunii Scriitorilor
din România, coordonată de Marilena Dumitrescu

12 DRAMATURGI ROMÂNI

ALEXANDRA ARES

DENIS DINULESCU

CARMEN DOMINTE

MARILENA DUMITRESCU

DINU GRIGORESCU

MARIAN ILEA

MIRCEA M. IONESCU

MIHAI ISPIRESCU

ION BOGDAN MARTIN

OLGA DELIA MATEESCU

PUȘA ROTH

LUCIA VERONA

TRITONIC

Tritonic Books

București - 2023

12 dramaturgi români	7
ALEXANDRA ARES	9
Cine l-a ucis pe Apollo?	11
DENIS DINULESCU	32
Basistul	33
CARMEN DOMINTE	54
Etajul următor	56
MARILENA DUMITRESCU	77
Tanga	79
DINU GRIGORESCU	114
Foșnetul banilor	115
MARIAN ILEA	159
La cafeneaua Ice Flame	160
MIRCEA M. IONESCU	169
Bărbatul cu trei picioare	171
MIHAI ISPIRESCU	214
Bărbații mint mai mult, femeile mai bine sau Sabia samuraiului	216
ION BOGDAN MARTIN	235
Travaliul Ducesei de Cambridge	237
OLGA DELIA MATEESCU	277
Dragoste în vremea lui Koch	279
PUȘA ROTH	322
Ieri după Shakespeare sau Visul unui președinte	324
LUCIA VERONA	351
Moștenirea	353

Sunt o scriitoare româno-americană—romancier, dramaturg, scenarist, critic de teatru și realizator TV. Primul capitol al vieții mele a fost copilăria în comunism. M-am născut la București și am început să citesc teatru și să scriu teatru la 12 ani, grație bibliotecii impresionante a tatălui meu, dramaturgul Dinu Grigorescu, și a mamei mele, profesoara de franceză Despina Grigorescu. Ar fi trebuit să debutez în revista Teatru în decembrie 1989, dar a venit revoluția și totul s-a suspendat.

Cel de-al doilea capitol au fost anii 90, de libertate și elan, când am absolvit prima promoție după Revoluție a Facultății de Teatologie de la UNATC și am început să lucrez ca realizator de emisiuni teatrale la TVR.

În 1997 am început cel de-al treilea capitol al vieții mele când m-am mutat la NYC, unde am fost naturalizată cetățean american prin căsătoria cu John Ares, un băiat de vârstă apropiată, prezentator și realizator de emisiuni TV, dar de muzică alternativă. Căsătorie a durat doar până în anul 2000, când am început să lucrez la CBS News și să descopăr New Yorkul și America pe cont propriu, o experiență de viață fabuloasă și de mare duritate, care m-a inspirat să devin cu adevărat scriitoare. În 2005 am început să scriu romane și teatru și m-am înscris la un doctorat la distanță, în Teatrul american contemporană, la UNATC. Au urmat câteva premii literare *indie*, pentru romanele **Viața mea pe net**, **Visătoarele** și **The Other Girl**, primele două fiind publicate în traducere de Polirom.

M-am repatriat înainte de pandemie, începând un al patrulea capitol de viață, dedicat teatrului. În 2019, producția radiofonică a piesei mele de debut **Waking Beauty** a fost Finalistă la Premiile UNITER iar biografia mea critică **Sam Shepard, rebelul rigorii mortale** a fost distinsă cu Premiul

Asociației Scriitorilor din București. În 2022, colecția mea de piese, **Alexandra Ares/Teatru**, a fost publicată la Editura Academiei Române și nominalizată la Premiul pentru cea mai bună carte de Teatru a Uniunii Scriitorilor. De asemenea am debutat la New York cu piesa scurtă **The Park** montată de Tiger's Heart Players, și la Teatrul Dramaturgilor **Români** din București, cu comedia **O bunică de milioane**, scrisă în colaborare cu tatăl meu Dinu Grigorescu. În 2023 am avut un spectacol-lectură la New York cu piesa **Youthtopia**, o meditație suprarrealistă în 12 tablouri speculative, montată tot la Tiger's Heart Players. Sunt și autoarea versiunilor în engleză ale pieselor mele.

Cine l-a ucis pe Apollo? este un text scurt, inedit, scris în februarie 2023, care nu necesită decor și se poate juca în orice spațiu.

Povestea continuă...

LBRIS

Cine l-a ucis pe Apollo?

We know
books

Personaje

ALEX

BEA

JULIA

DRAKE

VOCEA

Recuzită: Patru scaune și un proiector.

Patru personaje vin uitându-se la ceas (pe telefon sau la mână) și se așază pe scaune cu fața la spectatori. ALEX e în haine fine, BEA e genul studios, JULIA e „hip”, DRAKE e mai nașpa și sosește ultimul.

SCENA 1

Gândurile

Se aud, de afară, strigăte de pescăruși.

ALEX: Ce stol fantastic!

JULIA: Ciudat în toiul iernii.

BEA: Cum supraviețuiesc bietelesuflete la minus șapte grade?

DRAKE: Iubesc pescărușii. Sunt atât de puternici.

JULIA: Îmi aduc aminte de vară.

ALEX: Bine că aici e cald, afară-i oribil.

BEA: Mi-e teamă să nu înceapă războiul și la noi.

JULIA: Cum bate vântul afară...

BEA: Să nu se răspândească, ca incendiile alea din păduri uscate, să nu vină peste noi. Războiul.

JULIA (*vrea să aprindă o țigară*): Un foc, ah, mi-am uitat bricheta.

DRAKE: Prefer chibriturile. Mereu arunc pe jos chiștoacele fumegânde.

BEA: O briză de vânt într-o direcție nefericită.

ALEX: Autobuzele se târau unul după altul în ger. Nu iau niciodată autobuzul și tocmai autobuzul 104 pe care-l așteptam eu întârzia. Se perindau zeci de alte numere, veneau în lanț, dar nu cel pe care-l așteptam eu. Urmăream oamenii din interior, lumina electrică nu mi-a părut niciodată mai caldă. Caldă ca un cozonac proaspăt dospit și scos din cuptor. Ca o aură pictată de sfinți. Ca un film de Crăciun în care doream să intru. Așa arăta fericirea. O tânără îmbrăcată-n palton cu mâinile agățate de bare, privind în zare, peste mine, amărâțul care aștepta în stație. Privea în zare la stolul uriaș de pescăruși care se agita pe cerul plumburiu. M-am uitat și eu. Erau ca o armată în degringoladă care bate-n retragere.

JULIA: Pescărușii sunt ca oamenii. Nu sunt solidari decât în condiții de forță majoră. *One-on-one* se bat ca și câinii pe o bucată de pâine.

DRAKE: Astă-vară, la mare, am asistat la o luptă extraordinară între pescăruși. Unul din ei încercase să-i fure altuia mâncarea din cioc, iar celălalt închisese ciocul ca un clește peste ciocul hoțului. S-au rostogolit de pe un dig în apă și au continuat lupta aproape o oră, în toate mediile - cer, pământ, apă -, ca într-o secvență din James Bond.

SCENA 2

Telefoanele

Dispare sunetul pescărușului. Se aude o voce înregistrată.

VOCEA: Așteptați câteva minute.

LBRIS

We know
books

Cele patru personaje se foiesc și scot fiecare telefoanele mobile ca să treacă timpul. Pe pereți se proiectează patru videouri de pe telefon. Primul cu un câine dresat să fure (mobilul lui ALEX), al doilea cu balonul de spionaj chinezesc (mobilul lui BEA) al treilea cu sugestie de pornografie (mobilul lui DRAKE) și al patrulea cu un app (aplicație) de dating (JULIA).

Videoul cu câinele.

ALEX: Când a venit, în fine, 104 și m-am suit, era atât de aglomerat, că lumea stătea pe scări. După câteva stații, lumea s-a mai dat jos, dar a intrat un câine vagabond și un drogat mizerabil care s-a așezat în spate și încerca să-și aprindă ditamai jointul. Câinele era mai frumos decât omul, cu o blană strălucitoare, sănătoasă, de animal tânăr. Un maidanez plin de vigoare și-n banca lui. Părea curat și când s-a așezat pe podeaua udă și murdară. Noroiul pur și simplu nu se lipea de el. Omul însă mă umplea de dezgust, câinele nu.

Videoul cu balonul.

BEA: Ieri am văzut un balon mare care plutea pe șosea. Cică chinezii au trimis baloane de spionaj în toată lumea. Ce căuta balonul acela pe bulevardul Libertății, printre mașini, și cum de niciuna nu îl spârgea? Nu era un balon de agrement, nu era un balon de copil, dar nu era nici un balon din acela cât patru autobuze pe care americanii care l-au zărit pe cer l-au asemuit cu o minilună în toiul zilei. Poate balonul din Libertății era o dronă. Oare era civilă? Ce spiona pe bulevard? Și cum au lăsat americanii balonul chinezesc să le traverseze toată țara de la vest la est? Mai știi? Poate că toate OZN-urile de care am auzit de la Roswell încoace nu au fost decât obiecte militare neidentificate.

Videoul cu dating app-ul.

JULIA: Toți sunt o apă și-un pământ. Adică fie apă, fie pământ, lut, tină, glod. Adică nu am avut niciodată decât sex fără prietenie sau prietenie fără sex. Care e secretul? Prietenia

omoară sexul și sexul omoară prietenia. Iar timpul omoară și sexul, și prietenia. Iubirea e ca un ghiveci de orhidee. Înflorește când nu te aștepți, se usucă când sunt florile mai frumoase și apoi, după ce uiți cu lunile ghiveciul și nici nu mai ții minte să-l uzi, înflorește din nou.

Videoul cu pornografia.

DRAKE: Cutremure, războaie, pană de bani, probleme la tot pasul, impostori, oameni care te lasă baltă – noroc cu realitatea asta virtuală în care totul este posibil, când vrei, unde vrei, cât timp vrei și mai ales gratis. Uitatul nu costă nimic. Relațiile sunt dificile, femeile sunt ca pisicile, fug care încotro, zgârie și te privesc de sus, deși, tehnic, se uită la tine de jos.

ALEX: *Pe scurt*, câinele era dresat să fure. Javra finanța omul.

BEA: *Pe scurt*, au făcut ei și drone muscă și baloane spioane.

Mi-e frică de ce urmează.

JULIA: *Pe scurt*, oferta a transformat totul în mass market.

DRAKE: *To cut a long story short*, după ce vezi anumite lucruri, nu poți să dai delete în memorie, rămân acolo, ca cuiul lui Pepelea. Și le vrei...

SCENA 3

Locul

VOCEA: Știți unde vă aflați?

ALEX: Am primit un mesaj pe telefon. „Așteaptă-mă în această cafenea.”

BEA: Și eu.

JULIA: Me too.

DRAKE: Și eu.

VOCEA: Și cum de ați și venit?

ALEX: E duminică... N-aveam nimic de făcut.

DRAKE: Serios? Credeam că e joi. Timpul aleargă atât de repede, că a ajuns la sfârșitul săptămânii cu mult înaintea mea!

JULIA: Un motiv să mai vin prin centru.

BEA: Oricum mă aflam în apropiere. Afară era atât de frig.

DRAKE: O oază în deșertul zilei.

ALEX: Mi-am spus de ce nu? Uneori viața e ca un rebus.

DRAKE: Am fost curios. Cafeneaua unui teatru de care n-am auzit.

JULIA: Ceva mai interesant decât la mall.

BEA: Aici nu intră baloane. Și m-am cam săturat de Netflix.

ALEX: Nici câini vagabonzi, sper.

DRAKE: Am crezut că-i poate-i un bordel mascat sau...

ALEX (*peste el*): Pe vremuri aici era un club underground pentru filosofi.

DRAKE: Sau un adăpost.

BEA: Da, în timpul ultimului război.

JULIA: Ha! Un adăpost pentru fricoși.

BEA: Demult.

JULIA: Eu credeam că-i un loc pentru *speed dating*.

VOCEA: Uitați-vă în jur. Vă place?

ALEX: Sincer să fiu, aș demonta mobilierul și l-aș arunca. Pare ciugulit de păsări.

JULIA: Eu aș moderniza totul. Asta dacă nu începe războiul. Aș înlocui tot mobilierul vechi cu propriile mele modele. Sufăr, ca să spun așa, de bun gust.

BEA: Eu aș pleda pentru o abordare mai tradițională. Propun ca mobilierul să fie recondiționat și retapițat pentru a-și păstra farmecul original.

DRAKE: Toată mobila trebuie să rămână așa cum este. Orice schimbare i-ar strica caracterul unic și l-ar distruge în întregime. Câți oameni nu și-au tras-o pe aici! Sau au visat să și-o tragă. Să-l redenumim Muzeul Sexului.

JULIA: Nu, un restaurant romantic, doar un pic deocheat. Parcă văd doi tineri furând sărutări între mușcături. Deodată, telefonul fetei bâzâie și-și încruntă sprâncenele în timp ce citește mesajul. Oftează și pune telefonul deoparte, în timp ce băiatul își scoate propriul dispozitiv și începe să scrie cu furie. Prânzul în doi devine un prânz virtual în patru, cu ex-ii. Dramă, scandal și în final o împăcare epică. Dacă înțelegeți unde bat. La closet!

ALEX: Mie îmi place curățenia. N-aș suporta la closet. Cineva a oferit jumătate din croasantul lui câinelui din autobuz, dar animalul l-a aruncat pe jos și nici nu l-a mirosit. Bunătatea aia de croasant - proaspăt, frumos, pufos - în noroi. O crimă asupra curățeniei, un afront adus integrității mediului. Urâsc oamenii care aruncă resturi pe jos! Și toate doamnele miloase mângâiau potaia. Doar eu mă gândeam oripilat că e o încălcare a ordinii generale. Maidanezii n-ar trebui să se suie-n autobuze. Dacă au un șoc, la o frână bruscă, și mușcă pe cineva? Apoi, când drogatul ăla mizerabil a ieșit, o femeie curată și elegantă s-a urcat și s-a așezat încântată pe locul liber lăsat de ins. Habar n-avea pe ce stătea! Și locul ăsta e la fel. Cine știe ce istorii sordide s-au petrecut aici? Să aruncăm tot!

SCENA 4

Sensul vieții

VOCEA: Înainte să începem, aș dori să ne cunoaștem mai bine. Spuneți-mi o dorință secretă! Nici cea mai ascunsă, dar nici prea evidentă, cum ar fi câștigul la loterie la care toată lumea...

BEA (*peste*): De ce-am face asta?

JULIA: Cine ești tu?

ALEX: E clar cine este.

DRAKE: Cine e?

ALEX: Cineva care iubește șaradele.

DRAKE: Oricum nu ne cunoaștem, ce-avem de pierdut?

ALEX: Într-adevăr, de ce ne-ar păsa?

BEA: Mi-e cam frică.

DRAKE: Vreți să ne cunoaștem?

(Ceilalți dau din cap că nu.)

ALEX: Ne place, nu ne place, suntem patru oameni legați de ceva dacă am fost chemați aici.

BEA: Mie nu prea-mi plac oamenii. Mi-e cam frică de străini.

DRAKE: Nici eu nu mă dau în vânt după ei, dar uneori sunt utili.

ALEX: Mie-mi plac oamenii. *(Spre Drake)* Dar nu toți. Și chiar cei care-mi plac nu-mi plac mereu.

JULIA: Bine, dar închideți telefoanele și puneți-le aici, ca să nu înregistreze nimeni.

Toată lumea se conformează.

BEA: Suntem în siguranță. Nu văd camere de luat vederi.

ALEX: Okay. Încep eu. Ei bine, mi-aș dori să am și eu un câine pe care să-l dresesz să fure. De pe plajă, din parc, din terase... Chestia asta m-ar distra. Știu că n-ar trebui, dar nici eu nu-s chiar un sfânt.

DRAKE: Mi-aș dori să-mi fac propriul meu balon de spionaj și să fac ocolul Pământului. Ca-n Jules Verne. Să las toată măgăria de jos și să zbor lin deasupra tuturor.

BEA: Mi-aș dori să-nceteze războiul de peste graniță, ca să dorm noaptea mai bine. Știți, sufăr de insomnii. Mi-aș dori să... E voie să am mai mult de o dorință?

JULIA: Mi-aș dori să-mi găsesc perechea potrivită. Din 8 miliarde de oameni, 4 miliarde de același sex, trebuie să existe o persoană care să, în fine, înțelegeți. Să dureze mai mult de cinci minute. Și la propriu, și la figurat.

VOCEA: Suficient, mulțumesc.

DRAKE: Și-acum ce facem? Deschidem telefoanele? Eu nu pot să stau nici un minut deconectat de...

ALEX (peste el): Pe bune acum, de ce-am fost chemați aici?

BEA: Suntem patru necunoscuți.

DRAKE: N-avem nimic special să ne spunem.

(Își redeschid telefoanele.)

JULIA: Apropo? Tu, voce, ce dorință ascunsă ai?

VOCEA: Eu îmi doresc să cunosc sensul vieții. Ca să-l pot programa.

ALEX: Crezi că te putem ajuta noi?

BEA: Noi?

JULIA: Nici vorbă.

VOCEA: Apropo, voi care credeți că e?

ALEX: Ha! Sensul vieții e interzis. Oricât o mai luăm noi pe contrasens.

BEA: Nu. E sens unic spre moarte, deși mai uităm.

DRAKE: Sens unic, dar spre ce vrea timpul în general, în orice moment.

JULIA: Nu, e un giratoriu din care nu pot să ieș. De când mă știu mă învârt în cerc.

VOCEA: Dar viața?

ALEX: Hm... să acumulez cât mai multe cunoștințe și experiențe. Dar granițele cunoașterii cresc de la zi la zi și e super-greu să țin pasul.

DRAKE: Pentru asta avem internetul. Viața înseamnă bombardarea limitelor și (*se uită spre Alex*) a vacilor sacre. Sunt un explorator al plăcerii.

JULIA: De acord, dar până la un punct. Viața înseamnă a căuta plăcerea și a evita durerea.

BEA: Eu cred că viața înseamnă a-i ajuta pe ceilalți și a sluji binele mai mare.

ALEX: Teoretic. Practic este să obții o poziție în care să te simți important, să strălucești și să faci bani. Dar să nu te spetești. Puterea e cea mai dulce. Ce naiba, și țâncii știu asta! Puterea omului. Are un parfum colosal. Se simte de